

Ojczysty - dodaj do ulubionych / Ciekawostki językowe

WAGABUNDA

il. Marcelina Jarnuszkiewicz

Zza francuskich Alp, jeszcze w XIX stuleciu, odziany w urocze pumpy i getry, przywędrował do polszczyzny WAGABUNDA, czyli 'włóczęga, wędrowiec, łazik, tramp', a więc pierwowzór turysty pieszego, ale również – abnegata. WAGABUNDA to dziś rzadko już używane słowo. Zapożyczone w XIX w. z łaciny za pośrednictwem francuskiego (w łacinie vagabundus to przymiotnik o znaczeniu 'wędrowny', we francuszczyźnie vagabond to rzeczownik o znaczeniu 'włóczęga'), miało najpierw postać WAGABONDA i oznaczało pierwotnie 'włóczęga, wędrowka, tułaczka', a dopiero wtórnie 'włóczęga, wędrowiec'. WAGABUNDĄ określano kogoś – jeśli nie z lekceważeniem – to przynajmniej z przymrużeniem oka. Już bez tego prześmiewczego odcienia odżyło słowo na krótko w XX wieku, na przełomie lat 60. i 70., kiedy to nazwę WAGABUNDA nosiły śpiewniki studenckie i turystyczne, koła turystyki pieszej, a także rajdy górskie. Obecnie nacechowane jest już wyraźnie książkowo i nieco trąci myszką.